

so pred menoj drage, dobro znane mi osebe, pogovarjale so se z menoj in me pozdravljale iz davne preteklosti. In dolgo sem tako slonel in mislil, a srce mi je vstrepetavalo od tihe sreče. Ko sem se zopet predramil, poduhal sem one cvetke, a lepi duh, s katerim so nekdanj osveževale naravo, izgubil se je že davno, cvetke so bile suhe. Prav tako so že davno minule lepe ure mojih mladih let, a na nje ostali so mi samo — spomini.

## VI. Na Martinov večer.

Lepo društvance nas je bilo v prostorni kleti. Nad nami se je razprostiral počrneli obok, a ob straneh so se vrstili v dolgem redu večji in manji sodi. Glas je nekako tajinstveno donel, a po kleti se je prostiral ugodni vinski duh in prijetna toplina. Nekoliko sveč, katere smo postavili na sode, so razsvetljevale prostor, tema je pobegnila za sode in v kote in bila ondi še bolj črna in neprozorna. Zato se je od veselja in zadovoljstva nad obilno letino svetilo lice dobrega gospodarja in se to veselje izraževalo tudi na naših obrazih. Kupice so bile pripravljene, in stopili smo k velikemu sodu, kateri je s svojim okroglim trebuščkom precej osvojil naša srca in si pridobil naše spoštovanje.

Gospodar je obrnil malo pipico, in v kupico je tekla že precej čista tekočina. Obrnil je kupico proti svetlobi, poduhal, pristavil na ustnice, poskusil jedenkrat, dvakrat, pokimal z glavo in dejal:

„Čast, — mošt se je dobro obnesel in zaslužil je, da se od sedaj zove vino. Pozdravljam vas gospoda z novim vinom!“

In dal je kozarček svojemu sosedu, okroglemu gospodu, s čegar lica je sijala dobrota in zadovoljnost. Lice se mu je zao-kročilo, očesi zalesketali, vzdignil je kozarček in rekel takó:

„Pozdravljam te, vinčece mlado, in želim, da bi mnogim gasilo žejo in namakalo suha grla!“

Izpraznil je, pomajal z glavo v pohvalo, natočil kozarček in ga podal sosedu, dolgemu gospodu s posivelimi lasmi. Ta je pa prijel kozarček in dejal:

„Pozdravljam te, vinčece sladko, in želim, da bi mnogim preganjalo skrbi in razveseljevalo srce!“

In kozarček je bil prazen, a ko je bil zopet poln, prijel ga je resen gospod s sivimi lasmi in dolgo belo brado, vzdignil ga kvišku in pristavil:

„Pozdravljam te, vinčece zlato, in želim, da bi mnogim oplemenjevalo srce, zamorilo strasti in sovraštvo in vzgojilo ljubezen, odkritosrčnost in nesebičnost. Naj bi te cvetke v njihovih srcih cvetle tudi tedaj, ko tebe, vinčece, več ne bo!“

„Tako bodi!“ je jednoglasno odmevalo po kleti, ko je starček dovršil. Jaz sem se pa spomnil treh rojenic v narodni povesti, in kakor se je ono izpolnilo, kar je tretja rekla, tako sem želel, naj bi se izpolnilo ono, kar je govoril tretji govornik. In tedaj naj bi hodil celi svet pokušat ono vinčece v sodu! — — —

## Za up!

Od nekdanj so že pevci peli  
O upu, ki jih goljufá;  
Ti ga slavili, drugi kleli,  
Ker rad se ž njimi poigrá.

Med roj zaupnih teh poetov  
Naj tudi jaz se uvrstim,  
Ne bom sicèr dajal jim svetov,  
Na tó pa le odgovorim:

„Zakaj na novo up nam stari  
Rodi se dan za dnem in mrè?“ —  
Človeka up zató prevari,  
Da znova upati pričnè.

Zdenčan.